A Climate Curriculum in Progress

Janna Bystrykh and Lili Carr

The educational programme at the Amsterdam Academy of Architecture (AvBA) operates according to a concurrent model of education. This model combines practice-based experience with study; students are required to work in a professional context for at least 20 hours per week throughout the four-year master's programme, thereby fulfilling the professional experience requirement for licensure, which they can obtain upon graduation. After successfully completing the programme, students are eligible to register as architects, landscape architects or urbanists with the Dutch Architects Register. This connection to practice is part of the academies' legacy.

Since 2017, the AvBA has been on a path to develop an internationally oriented 'climate curriculum' across its three master's programmes in architecture, urbanism and landscape architecture.[1] This curriculum is rooted in relational thinking, approaching spatial design as an inherently interdisciplinary practice that reshapes material, social and spatiotemporal relations across scales.[2] Its ambition is that every component of the educational programme – lecture series and seminars; research and design projects; technical and design skills training – is embedded in the context of enmeshed climate, biodiversity and societal questions.

To approach design (education) in a relational way is to approach the human-built environment through the lens of ecology, understanding its material and social effects not as enacted or felt in isolation, but as unfolding across places and times in ways that often exceed human foresight and control.[3] This demands challenging normative, modernist, linear narratives and processes of design, in which design is overwhelmingly framed as a service directed towards the production of discrete objects, or towards the production of efficiency-driven 'solutions' to delineated problems in an often radical simplification of the world. Within such narratives and processes, contingencies and unintended repercussions are removed from sight and anonymised through market economies and supply chains, externalising design's effects across places and times and limiting design's accountability for those effects across histories and geographies.

1
The development of 'climate curriculum' thinking and ambition at the AvBA began and was preceded by a series of initiatives, starting with the launch of the research group 'High-Density Energy Landscapes' in 2017, followed by the creation of the research group 'Architecture & Circular Thinking' in 2019, and culminating in the launch of the (R) evolution Planet thematic framework for the educational programme in 2021. The development of a dedicated climate curriculum framework as outlined in this article was initiated in 2022, led by Janna Bystrykh, Madeleine Maaskant and Lili Carr, with support from Joost Emmerik and Anna Gasco.

2
For succinctness we refer to all three disciplines of architecture, urbanism and landscape architecture as 'spatial design', 'design' or 'architecture' interchangeably throughout this article.

3
This understanding of the human-built environment as relational and ecologically entangled draws from anthropologist Anna Tsing's conception of *assemblages*, broadly defined as precarious and contingent gatherings of human and nonhuman elements, where effects emerge unexpectedly and unfold across species and temporal scales. Anna Lowenhaupt Tsing, *The Mushroom at the End of the World* (Princeton, NJ: Princeton University Press, 2015), 38.

Een klimaatcurriculum in ontwikkeling

Janna Bystrykh en Lili Carr

Het onderwijsprogramma van de Amsterdamse Academie van Bouwkunst (AvBA) werkt volgens een zogenaamd 'gelijktijdig' onderwijsmodel. Dit model combineert praktijkervaring met studie; studenten zijn verplicht om gedurende de vierjarige masteropleiding minimaal 20 uur per week in een professionele omgeving te werken. Zo beschikken ze na afstuderen over de praktijkervaring die vereist is voor inschrijving in het Architectenregister. Studenten die de opleiding met succes hebben afgerond, kunnen zich daar laten registreren als architect, landschapsarchitect of stedenbouwkundige. Deze band met de praktijk is onderdeel van de geschiedenis van de Academie.

Sinds 2017 werkt de AvBA aan de ontwikkeling van een internationaal georiënteerd 'klimaatcurriculum' voor haar drie masteropleidingen architectuur, stedenbouw en landschapsarchitectuur.[1] Binnen dit curriculum, dat is gebaseerd op relationeel denken, wordt ruimtelijk ontwerp opgevat als een intrinsiek interdisciplinaire praktijk waar materiële, sociale en ruimte-tijd relaties door de verschillende schaalniveaus heen vorm krijgen.[2] De AvBA ambieert elk onderdeel van het onderwijsprogramma – niet alleen colleges en seminars, maar ook onderzoeks- en ontwerpprojecten, plus training in technische en ontwerpvaardigheden – te verankeren in samenhangende vraagstukken rond klimaat, biodiversiteit en samenleving.

Een relationele benadering van ontwerp(onderwijs) gaat uit van een ecologisch perspectief op de door mensen gebouwde omgeving. Materiële en sociale effecten worden daarbij niet opgevat of gevoeld als op zichzelf staand, maar ontvouwen zich op verschillende plekken en tijden op manieren, die zich vaak aan menselijke voorspellingen en controle lijken te onttrekken.[3] Dit vraagt om het uitdagen van normatieve, modernistische en lineaire narratieven en ontwerpen. Ontwerp wordt in deze zienswijze merendeels neergezet als een dienst die focust op de productie van afzonderlijke objecten of zogenaamd efficiënte 'oplossingen' voor scherpomlijnde problemen in een vaak radicale vereenvoudiging van de wereld. Binnen zulke narratieven en werkwijzen verdwijnen toevalligheden

1
Het idee om een 'klimaatcurriculum' aan de AvBA te starten, werd voorafgegaan door een reeks initiatieven. Dit begon met de lancering van de onderzoeksgroep 'High-Density Energy Landscapes' in 2017, werd gevolgd door de oprichting van de onderzoeksgroep 'Architecture & Circular Thinking' in 2019, en mondde uit in de introductie van het thematische kader '(R)evolution Planet' voor het onderwijsprogramma in 2021. De ontwikkeling van een specifiek klimaatcurriculum, zoals in dit artikel beschreven, werd in 2022 geïnitieerd onder leiding van Janna Bystrykh, Madeleine Maaskant en Lili Carr, met steun van Joost Emmerik en Anna Gasco.

2
Kortheidshalve gebruiken wij in dit artikel de termen 'ruimtelijk ontwerp', 'ontwerp' en 'architectuur' afwisselend als verzamelnaam voor architectuur, stedenbouw en landschapsarchitectuur.

3
Dit begrip van de door mensen gemaakte omgeving als relationeel en ecologisch verweven is ontleend aan de notie van *assemblages* van antropoloog Anna Tsing. Zij omschrijft deze als kwetsbare en toevallige samenkomsten van menselijke en niet-menselijke elementen, waar effecten onverwacht ontstaan en zich in verschillende soorten en tijdsbestekken manifesteren. Anna Lowenhaupt Tsing, *The Mushroom at the End of the World* (Princeton, NJ: Princeton University Press, 2015), 38.

Foregrounding relationality, by contrast, emphasises interdependence, in which material, social and spatial accountability across geographies demands alternative processes of designing and building. When design is approached relationally, the design process becomes a contingent process of exchange of materials and knowledge *inter alia*, in the middle of things. Here, process becomes primary, since the relational nature and context of the specific design processes provoke certain design effects. In working relationally, the unmaking of building and structures becomes synonymous with building, for both demand physical, material, social, systemic or structural intervention. Through a relational lens, design is a process and a practice of intervention in the fragile webs of relations that make the world. Whether the forces of these interventions provoke a reweaving, reconfiguration, regeneration, or a ripping through of these webs, design as a relational practice is aware of, and accountable to, its power.[4]

4
The work of Michel Foucault, for instance, reminds us that architecture is never neutral. Buildings and urban spaces exert power (force) over individuals, guide behaviour and shape relations. Spatial design plays a role in organising and structuring power. See: Michel Foucault, *Discipline and Punish: The Birth of the Prison* (New York: Pantheon Books, 1977) and Jeremy Till, *Architecture Depends* (Cambridge, MA: MIT Press, 2009).

(R)evolution Planet banner on the exterior wall of the Amsterdam Academy of Architecture on 6 November 2021, in support of the Climate March in Amsterdam/ (R)evolution Planet-banner op de buitenmuur van de Academie van Bouwkunst Amsterdam op 6 november 2021, ter ondersteuning van de Klimaatmars in Amsterdam

en onbedoelde gevolgen uit beeld, en worden zij geanonimiseerd door markteconomieën en toeleveringsketens. De effecten van ontwerp worden daarmee afgewenteld op andere plekken en tijden, waarbij de verantwoordelijkheid voor die effecten met betrekking tot geschiedenis en geografie wordt beperkt.

Door relationaliteit daarentegen centraal te stellen, komt de nadruk op onderlinge afhankelijkheid te liggen. Dit vraagt om alternatieve manieren van ontwerpen en bouwen, waarbij materiële, sociale en ruimtelijke verantwoordelijkheid in verschillende geografische omstandigheden wordt verdisconteerd. Wanneer ontwerp relationeel wordt benaderd, wordt het ontwerpproces een toevallige uitwisseling van onder meer materialen en kennis, dat zich tussen de dingen bevindt. Het proces komt dan op de eerste plaats, omdat de relationele aard en context van specifieke ontwerpprocessen bepaalde ontwerpeffecten oproepen. Relationeel werken houdt in dat de afbraak van gebouwen en structuren synoniem wordt met bouwen, aangezien ze beiden fysieke, materiële, sociale, systemische of structurele ingrepen vereisen. Door de relationele lens gezien, is ontwerpen een proces en praktijk van ingrijpen in de kwetsbare netwerken van relaties die de wereld vormen. Of de kracht van deze ingrepen een nieuwe werkwijze van weven, herconfigureren en regenereren zal uitlokken, of die netwerken juist uiteen zal rukken, is nog maar de vraag. Hoe dan ook is ontwerp als een relationele manier van werken zich bewust van, en verantwoordelijk voor, zijn kracht.[4]

Zoals wetenschappers in de kunsten, humaniora en natuurwetenschappen keer op keer aantonen, zijn imperialisme, industrialisering en kapitalisme wereldvormende projecten waarvan de werking en programma's direct bijdragen aan klimaatontwrichting en verwoestende ecologische schade.[5] In academische en professionele kringen wordt steeds vaker erkend dat de geprofessionaliseerde praktijken van de architectuur en aanverwante disciplines zijn ingericht en geconditioneerd om deze extractieve projecten in stand te houden.[6] De AvBA zet zich als onderwijsinstelling in om een volgende generatie ontwerpers concepten en instrumenten mee te geven die hen kunnen helpen om deze complexiteiten,

4
Het werk van onder meer Michel Foucault herinnert ons eraan dat architectuur nooit neutraal is. Gebouwen en stedelijke ruimten oefenen macht (kracht) uit over individuen, sturen gedrag en geven vorm aan relaties. Ruimtelijk ontwerp speelt een rol in het organiseren en structureren van macht. Zie: Michel Foucault, *Discipline and Punish: The Birth of the Prison* (New York: Pantheon Books, 1977) en Jeremy Till, *Architecture Depends* (Cambridge, MA: MIT Press, 2009).

5
Enkele kernpublicaties op dit terrein zijn: Donna Haraway, *Staying with the Trouble: Making Kin in the Chthulucene* (Durham, NC: Duke University Press, 2016); Tsing, *The Mushroom at the End of the World*, op. cit. (noot 3); Dipesh Chakrabarty, *The Climate of History in a Planetary Age* (Chicago: The University of Chicago Press, 2021); Jason W. Moore, *Capitalism in the Web of Life: Ecology and the Accumulation of Capital* (Londen: Verso, 2015); Elizabeth A. Povinelli, *Geontologies: A Requiem to Late Liberalism* (Durham, NC: Duke University Press, 2016); Andreas Malm, *Fossil Capital: The Rise of Steam Power and the Roots of Global Warming* (Londen: Verso, 2016); en Kyle Whyte, 'Settler Colonialism, Ecology, and Environmental Injustice', *Environment and Society* 9, *Indigenous Resurgence, Decolonization, and Movements for Environmental Justice* (2018),125-144.

6
Belangrijke geschriften en activiteiten op dit gebied zijn onder meer de publicaties en pedagogische initiatieven van het MOULD Collective, evenals de vele actieve netwerken van ruimtelijk ontwerpers die zich organiseren rond de polycrisis (zoals TAL – The Architecture Lobby, ACAN! Architects Climate Action Network, NAA! Netherlands Angry Architects en Architects Declare). Binnen de architectuur blijkt de groeiende erkenning van de medeplichtigheid van het vakgebied aan deze extractieve projecten onder meer uit de toenemende kritiek op professionele normen en materiële verstrengelingen met niet-duurzame systemen. Voorbeelden hiervan zijn: Peg Rawes, *Relational Architectural Ecologies: Architecture, Nature and Subjectivity* (New York: Routledge, 2013); Peggy Deamer, *Architecture and Capitalism: 1845 to the Present* (New York: Routledge, 2014); en Material Cultures, *Material Reform: Building for a Post-Carbon Future* (Londen: MACK, 2024).

As scholars across the arts, humanities and sciences continue to demonstrate, imperialism, industrialisation and capitalism are world-making projects whose practices and programmes directly cause climate breakdown and devastating ecological harm.[5] That the professionalised practices of architecture and its related fields are geared and conditioned to uphold these extractive projects is increasingly acknowledged across scholarly and professional spheres.[6] As an educational institution, our commitment is to help the next generation of designers relate to the concepts and tools that can assist them in reading and working within and beyond these complexities, complicities and histories – imagining tools to help shape new forms and modes of design process that embrace relationality. This requires students and tutors to also consider how they might develop and align their practices with other kinds and forms of spatial production outside of architecture. The development of the curriculum is therefore rooted in close collaboration across the Academy's three disciplines, and through conversations with students, guest tutors, experts in the fields and colleagues at other schools, each of whom continues to inspire and motivate us as we continue to develop the Climate Curriculum: a curriculum in progress.

What can a design education do within a school; on a national level; across a continent; beyond? How might the spaces of learning in an academy – its seminars and studios – become spaces for imagination, exploration and the dreaming of systems and ways of doing otherwise? What training is needed to retool architecture so as to move towards place-situated practices that cultivate regenerative spatial, material and social relations?

Interdisciplinarity

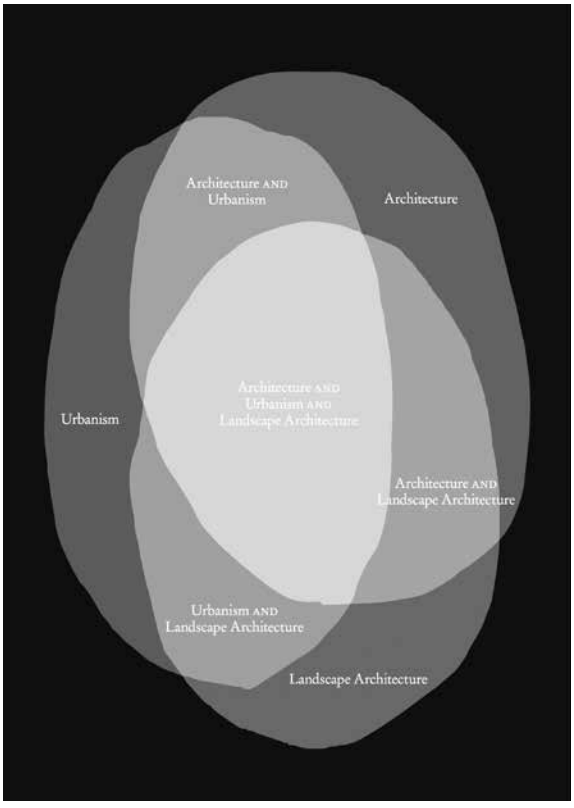
At the AvBA, we approach design as an inherently interdisciplinary practice. This is reflected in the Academy's four-year internal curriculum, in which architecture, urbanism and landscape architecture students

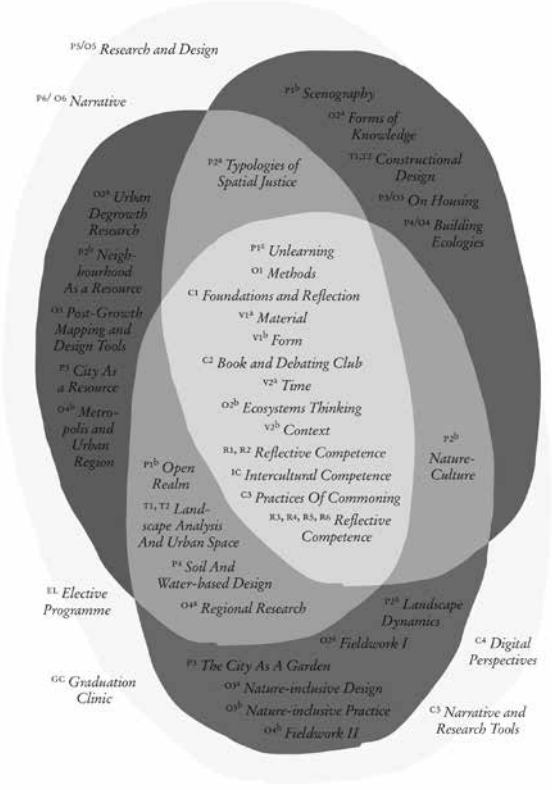
5
Some key readings in this area include: Donna Haraway, *Staying with the Trouble: Making Kin in the Chthulucene* (Durham, NC: Duke University Press, 2016); Tsing, *The Mushroom at the End of the World*, op. cit. (note *3*); Dipesh Chakrabarty, *The Climate of History in a Planetary Age* (Chicago: The University of Chicago Press, 2021); Jason W. Moore, *Capitalism in the Web of Life: Ecology and the Accumulation of Capital* (London: Verso, 2015); Elizabeth A. Povinelli, *Geontologies: A Requiem to Late Liberalism* (Durham, NC: Duke University Press, 2016); Andreas Malm, *Fossil Capital: The Rise of Steam Power and the Roots of Global Warming* (London: Verso, 2016); and Kyle Whyte, 'Settler Colonialism, Ecology, and Environmental Injustice', *Environment and Society* 9, *Indigenous Resurgence, Decolonization, and Movements for Environmental Justice* (2018),125-144.

6
Some key publications and actions in the area include the publications and pedagogical initiatives of MOULD Collective, as well as the many active networks of spatial design professionals organising around the polycrisis (such as TAL-The Architecture Lobby, ACAN! Architects Climate Action Network, NAA! Netherlands Angry Architects, and Architects Declare). Within architecture, growing recognition of the field's complicity in these extractive projects is evident in critiques of its professional norms and its material entanglements with unsustainable systems. Examples of such critiques include: Peg Rawes, *Relational Architectural Ecologies: Architecture, Nature and Subjectivity* (New York: Routledge, 2013); Peggy Deamer, *Architecture and Capitalism: 1845 to the Present* (New York: Routledge, 2014); and Material Cultures, *Material Reform: Building for a Post-Carbon Future* (London: MACK, 2024).

medeplichtigheden en geschiedenissen te onderkennen en ermee te leren werken. Daarnaast wil de AvBA nieuwe vormen en methoden voor ontwerpprocessen ontwikkelen, waarbij relationaliteit wordt omarmd. Dit vraagt van studenten en docenten dat zij ook nadenken over hun werkwijze en hoe die af te stemmen op andere vormen en soorten van ruimtelijke productie buiten de architectuur om. De inrichting van het curriculum is daarom verankerd in nauwe samenwerking met de drie disciplines van de Academie en in gesprekken met studenten, gastdocenten, experts en collega's van andere scholen, die ons blijven inspireren en motiveren, terwijl wij het klimaatcurriculum verder ontwikkelen: een curriculum in uitvoering.

Wat kan een ontwerpopleiding bewerkstelligen – binnen de Academie, op nationaal niveau, op een continent, of nog verder? Hoe kan er in een academische leeromgeving – met haar seminars en studio's – ruimte worden gemaakt voor verbeelding, onderzoek en dromen over andere systemen en methoden? Welk type training is nodig om de architectuur klaar te stomen voor een beweging richting plaatsgebonden praktijken, die regeneratieve ruimtelijke, materiële en sociale relaties cultiveren?

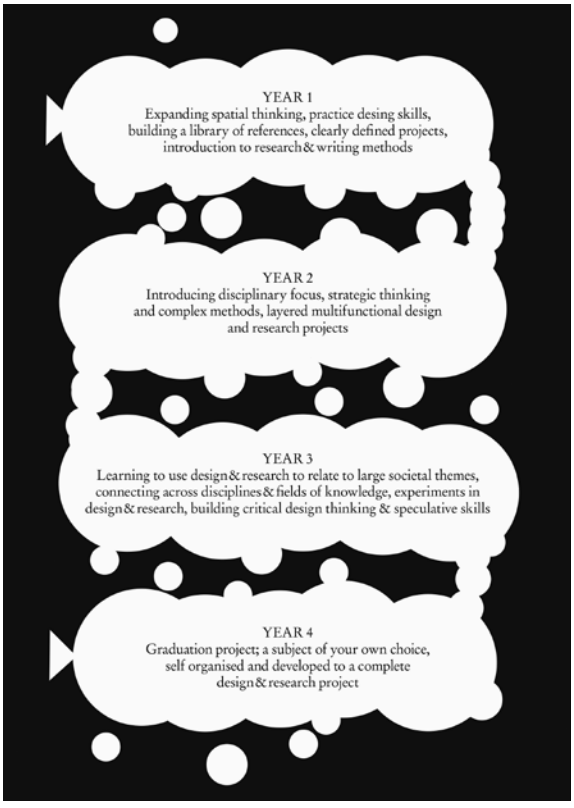

Summary of the various collaborative partnerships throughout the four-year programme: from the first year, the foundation year, almost all courses are organised in collaboration with AUL (Architecture, Urban Planning and Landscape Architecture). In the second year, the programme becomes more discipline-focused (moving outwards in the diagram), and in the third year it develops further towards transdisciplinary collaboration/ Samenvatting van de verschillende samenwerkingsverbanden gedurende het vierjarige programma: vanaf het eerste jaar, de basis, worden bijna alle cursussen georganiseerd in samenwerking met AUL (Architectuur, Stedenbouw en Landschapsarchitectuur). In het tweede jaar wordt het programma meer disciplinegericht (in het diagram naar buiten toe) en in het derde jaar ontwikkelt het zich verder richting transdisciplinaire samenwerking

regularly share methods classes and design-research courses, including design studios in the first and third years. Embedded throughout these classes and courses is an emphasis on collaboration across difference, acknowledging the architect's position as only one part of a diverse constellation of practices; recognising that it is not the task of architects alone to address the multitude of societal questions we face today; and insisting that robust interdisciplinary alliances are essential.

Students are encouraged to collaborate on projects and experiment with design methods and processes, just as they are encouraged to individually develop their existing skills and interests and cultivate them into design strengths. The interdisciplinary dependencies and entanglements of design practice are further reflected in the Academy'S commitment to inviting thematic expert tutors to teach alongside design and research tutors in studio courses. These thematic tutors bring disciplinary and practice-based expertise from across the arts, the social and natural sciences, ecology, botany, artistic practice, anthropology, engineering, construction, community organising and policymaking.

Thematic structure of the four-year programme. Themes and concepts introduced in the first year are explored in greater depth in subsequent years and are all based on relational thinking/ Thematische opbouw van het vierjarige programma. Thema's en concepten die in het eerste jaar worden geïntroduceerd, worden in de daaropvolgende jaren verder uitgediept en zijn allemaal gebaseerd op relationeel denken

Interdisciplinariteit

Aan de AvBA benaderen wij ontwerp als een inherent interdisciplinaire praktijk. Dit komt tot uiting in het vierjarige binnenschoolse curriculum van de Academie, waarbij studenten architectuur, stedenbouw en landschapsarchitectuur regelmatig gezamenlijk cursussen methodiek en ontwerpend onderzoek volgen, waaronder ontwerpstudio's in het eerste en derde jaar. In deze lessen en vakken is doorlopend aandacht voor samenwerking en uiteenlopende gezichtspunten, waarbij wordt erkend dat de positie van de architect er slechts één is binnen een bredere constellatie van praktijken; dat het niet uitsluitend de taak van architecten is om de veelheid aan maatschappelijke vraagstukken van vandaag aan te pakken; en dat stevige interdisciplinaire allianties essentieel zijn.

Studenten worden aangemoedigd om samen aan projecten te werken en te experimenteren met ontwerpmethoden en -processen. Tegelijkertijd worden zij aangemoedigd om hun eigen vaardigheden en interesses individueel te ontwikkelen. De interdisciplinaire afhankelijkheid en verstrengeling van de ontwerppraktijk komt verder tot uiting in de inzet van de Academie om gespecialiseerde vakdocenten uit te nodigen om naast ontwerp- en onderzoeksdocenten les te geven in de studio's. Deze vakdocenten brengen expertise uit de praktijk en uit hun verschillende disciplines in, zoals de kunsten, sociale en natuurwetenschappen, ecologie, botanie, artistieke praktijk, antropologie, techniek, constructie, en de organisatie van gemeenschappen en beleid.

Positionering

Om ontwerp als een relationele praktijk te begrijpen, is het nodig benaderingen, instrumenten, methoden en resultaten van ontwerpprocessen te heroverwegen. Welke soorten expertise en kennis kunnen zo'n ontwikkeling ondersteunen? In het eerste jaar richten de ontwerpstudio's zich op het 'ontleren', waarbij studenten ontwerppraktijken en -methoden kritisch onder de loep nemen en de effectiviteit ervan in de huidige werkelijkheid ter discussie stellen. Ook maken de studenten kennis met *pluriverse kennisproductie* en met conceptuele kaders die zijn verankerd in relationele benaderingen. In het tweede jaar ontwikkelen studenten vaardigheden binnen de architectuur, landschapsarchitectuur of stedenbouw, waarbij ze aandacht besteden aan de materiële, sociale, ecologische en digitale context van deze disciplines. In het derde jaar verschuift de focus naar interdisciplinaire samenwerking rond bredere maatschappelijke thema's, waarbij de samenwerking met experts uit andere vakgebieden explicieter wordt en actiever wordt gestimuleerd. In het vierde jaar – het afstudeerjaar – worden studenten aangemoedigd hun positie binnen hun discipline te formuleren door actief te onderzoeken, welke rol zij in hun toekomstige professionele bestaan willen gaan innemen. In die fase houden ze zich ook bezig met ontwerpnarratieven en communicatieve vaardigheden in verschillende media.

Gedurende de eerste drie jaar krijgen studenten ondersteuning van het docententeam om hen te helpen te reflecteren op hun individuele

Positioning

Approaching design as a relational practice demands a rethinking of the approaches, tools, methods and outcomes of design processes. What forms of expertise and knowledges can support such development? In the first-year, design studios focus on methods of unlearning, engaging students in a critical exploration of design methods and practices and questioning their efficacy in today's realities. Students also become acquainted working within pluriversal practices of knowledge-making and with conceptual frameworks grounded in relational approaches. In the second year, students develop disciplinary skills specific to architecture, landscape architecture or urbanism, while focusing on each discipline's material, social, environmental and digital ecologies. In the third year, attention shifts towards transdisciplinary collaboration relating to broader societal themes, making collaboration with experts from other fields both more explicit and more actively encouraged. In the fourth year – the graduation project year – students are encouraged to articulate their positioning within their discipline, actively exploring the roles they hope to assume in their future practice, while also developing design narratives and communication skills across diverse media.

Throughout the initial three years, students receive support from teaching staff in cultivating practices of reflection on their individual development as designers. This takes the form of 'Reflective Competence' classes, where students learn tools and techniques for self-reflection in mutual support of one another. The intention is to present design as an open field of possibility, where the design of the practice and its processes is as much a design project as the outputs it generates. Much of this approach draws from traditions of critically engaged, situated artistic practice, building on the Academy's position within the Amsterdam University of the Arts. This curated space of reflection has initiated a practice of peer-to-peer reflection among students, prompting them to confront the often-contrasting demands and values of their studio work and their roles and duties in professional practice. It does not offer immediate solutions, but it generates a space for students to build their own networks of peer support, developing collective capacity and agency in relation to both their studies and their emerging professional experience.

The students' design work likewise prioritises process and critically engaged reflexivity over deliverable-oriented outcomes alone. In the 2024/25 academic year, AvBA's new evaluation formats were launched.[7] Under these new formats, coursework is evaluated through course-specific learning objectives, allowing assessment to shift away from pre-determined deliverables and towards the development of design skills and knowledge, critical thinking and positioning in a specific context. Final presentations increasingly focus on communicating

7
Led by Henri Snel and David Keuning.

ontwikkeling als ontwerper. Dit gebeurt in de lessen 'Reflective Competence', waar studenten instrumenten en technieken voor zelfreflectie krijgen aangereikt, terwijl ze elkaar wederzijds ondersteunen. De bedoeling is ontwerp te presenteren als een open veld van mogelijkheden: het ontwerp van een praktijk (met de daarbij behorende processen) is net zo goed een ontwerpopgave als het uiteindelijke resultaat van die praktijk. Het is een benadering die voortbouwt op de tradities van kritisch geëngageerde, gesitueerde artistieke praktijken en die aansluit bij de positie van de Academie binnen de Amsterdamse Hogeschool voor de Kunsten. Deze zorgvuldig ingerichte 'denkruimte' heeft onder studenten een manier van wederzijdse reflectie op gang gebracht, die hen aanzet om de vaak contrasterende eisen en waarden van hun studiowerk, en hun rollen en taken in de beroepspraktijk onder ogen te zien. Door niet aan te sturen op directe oplossingen, ontstaat een ruimte waarbinnen studenten hun eigen netwerken van onderlinge steun kunnen opbouwen, en zo collectieve capaciteit en handelingsvermogen in relatie tot hun studie en hun beginnende professionele ervaring ontwikkelen.

Ook in het ontwerpwerk van de studenten staan proces en kritisch-reflexieve betrokkenheid centraal, in plaats van uitsluitend productgerichte resultaten. In het studiejaar 2024-2025 zijn er aan de AvBA nieuwe beoordelingsformules ingevoerd.[7] Volgens deze formules wordt cursuswerk beoordeeld aan de hand van vakspecifieke leerdoelen, waardoor de beoordeling verschuift van vooraf vastgestelde producten naar de ontplooiing van ontwerpvaardigheden en kennis, kritisch denken en positionering in een specifieke context. De eindpresentaties richten zich steeds meer op het overbrengen van het unieke ontwerp- en leerproces van iedere student, waarbij ze gebruik maken van verschillende media en verkenningen van formats die, naast ontwerponderzoek, ontwerpstudies en ruimtelijke ingrepen, ook hun bevindingen en reflecties zichtbaar maken.

Beroepspraktijk

Het 'gelijktijdige' model brengt als onderdeel van het klimaatcurriculum bepaalde voordelen met zich mee. Het biedt studenten de mogelijkheid om talenten te ontwikkelen die alleen kunnen worden aangescherpt door directe deelname aan werkelijke projecten. Tegelijkertijd kunnen ze hun professionele ondersteuningsnetwerk versterken en de kansen die hieruit nog vóór hun afstuderen voortvloeien, vergroten. Het werken in een professionele omgeving helpt studenten ook om een scherper inzicht te verwerven in de veranderingen die zich momenteel in het vakgebied voltrekken, en in de grenzen en de invloed van de beroepspraktijk. Dit vergroot dan weer hun besef dat er binnen de sector een transformatie nodig is – zowel op korte als op lange termijn – en dat zulke transformaties vaak uitdagend zijn. Het gelijktijdige onderwijsmodel faciliteert bovendien directe uitwisseling tussen de Academie en de beroepspraktijk. Zo ontstaat ruimte voor kennisontwikkeling en dialoog met ontwerpbureaus en,

7 Onder leiding van Henri Snel en David Keuning.

each students' unique design and learning process through multimedia and format explorations that capture findings and reflections alongside design research, design studies and spatial interventions.

Professional Practice

The concurrent model presents certain opportunities from the perspective of a climate curriculum. It offers students the possibility to develop skills that can only be honed through direct participation in live projects, while simultaneously strengthening their professional support networks and the opportunities these may provide prior to graduation. Working in practice also enables students to develop a more refined understanding of some of the shifts currently underway in the field, as well as the limits and impact of the professional practice. In turn, this fosters a deeper awareness of the need for a transformation within the industry – both in the immediate and long term – along with the challenges such transformations entail. The concurrent model also facilitates direct exchange between the Academy and the profession, carving out space for building knowledge and dialogue with design offices and, ultimately, cultivating a shared ambition to transform.

What is an education in architecture for? Practically speaking, we train more architects than there are traditional industry roles to fill, at a moment when the industry itself is changing. In addressing and responding to the polycrisis, we recognise the need to accommodate a broader range of roles and trajectories within architecture and related fields. We see – and want to see – more graduates deploying the spatial design and research tools and skills cultivated through architectural education to contribute to research and scholarship in the arts, social sciences and humanities, to engage in forms of advocacy, or to work in local government as designers and planners. We see – and want to see – more possibilities being created for graduates establishing their own offices and developing unique approaches to spatial design practice, for which financial support, often in the form of grants and loans from creative industries funds or art-based organisations, is indispensable. Our aim is to uphold a design education that remains flexible, supportive and open; one able to accommodate and support non-traditional paths and new perspectives.

An Ecology of Pedagogies

Between 2022 and 2023, the Amsterdam Academy of Architecture embarked on an exploration of pedagogical initiatives across Europe and beyond that are rethinking architectural education in the context of the polycrisis. What unfolded was an inspired yet predominantly fragile network of pedagogies and projects, each shaped by the specific contexts of their academies, their practices, their relation to land, and the distinct ways in which climate breakdown and biodiversity loss are experienced in those places. Although such initiatives are diverse, and at times fragmented or geographically diffuse, a tentative

uiteindelijk, voor het aankweken van een gedeelde ambitie om veranderingen te realiseren.

Wat is het doel van een architectuuropleiding? We leiden praktisch gesproken meer architecten op dan er traditionele functies in de sector beschikbaar zijn – terwijl de sector zelf aan het veranderen is. In reactie op de polycrisis erkennen wij de noodzaak om een bredere waaier aan rollen en loopbanen binnen de architectuur en aanverwante domeinen mogelijk te maken. Wij zien (en dat willen we ook zien) dat steeds meer afgestudeerden de ruimtelijke ontwerp- en onderzoeksinstrumenten en -vaardigheden die zij in de architectuuropleiding hebben opgedaan, inzetten voor onderzoek en wetenschap in de kunsten, sociale wetenschappen en humaniora, voor vormen van belangenbehartiging, of voor werk bij lokale overheden als ontwerpers en planners. Wij zien (en dat willen we ook zien) dat afgestudeerden steeds vaker kans zien een eigen bureau op te richten en een unieke vorm van ruimtelijke ontwerppraktijk te organiseren. Financiële ondersteuning is daarbij onmisbaar, vaak in de vorm van subsidies en leningen van stimuleringsfondsen of kunstinstellingen. Ons doel is een ontwerpopleiding te zijn en te blijven die flexibel, ondersteunend en open is; die zich kan aanpassen aan niet-traditionele paden en nieuwe perspectieven, en deze tevens kan ondersteunen.

Een pedagogisch ecosysteem

Tussen 2022 en 2023 heeft de Amsterdamse Academie van Bouwkunst in Europa en daarbuiten pedagogische initiatieven verkend die, in het licht van de polycrisis, hun weerslag hebben gehad op het architectuuronderwijs. Wat zich ontpopte was een geïnspireerd, maar vooral kwetsbaar netwerk van onderricht en projecten, elk bepaald door de specifieke methoden van de betrokken academies, praktijken en de relaties tot de betrokken landen, en door de verschillende manieren waarop klimaatontwrichting en verlies aan biodiversiteit op die plekken worden ervaren. Hoewel deze initiatieven divers zijn en soms gefragmenteerd of geografisch verspreid, begint zich een voorzichtige, transcontinentale infrastructuur van onderwijsvernieuwing af te tekenen.[8]

Tegelijkertijd stuiten veel initiatieven en projecten op belemmeringen. Voor veel instellingen blijft het aangaan van interdisciplinaire samenwerking moeilijk door verkokering, budgettaire en curriculaire beperkingen en een geringe capaciteit voor het slaan van bruggen. Veel initiatieven worden opgezet en gedragen door gemotiveerde individuen of groepen, en lopen daardoor het risico te verdwijnen, wanneer medewerkers vertrekken of uitvallen. Bovendien krijgen de ‘zachte’ vaardigheden van

8
Dit mondde uit in de onderschrijving van een klimaatcurriculum (in april 2024) en een eendaags openbaar symposium bij Het Nieuwe Instituut in Rotterdam in september 2024 dat plaatsvond in het kader van de elfde editie van de Architectuur Biennale Rotterdam (IABR), ‘Nature of Hope’. Onder de sprekers bevonden zich Daniel Barber (hoogleraar Architectuurgeschiedenis en -theorie aan de TU Eindhoven), Katja Schechtner (Urban Scientist bij de OESO en MIT), Phoebe Lickwar (universitair hoofddocent aan de University of Texas at Austin), Lara Schrijver (hoogleraar Architectuurtheorie aan de Universiteit Antwerpen), Sofie Pelsmakers (hoogleraar Architectuur aan Tampere University en oprichter van Arch4Change), Kasia Nawratek (hoofddocent aan de Manchester School of Architecture), Tatjana Schneider (hoofd van het Institute for History and Theory of Architecture and the City aan de Technische Universität Braunschweig), Sascha Glasl (medeoprichter van Space & Matter) en Emma Diehl (landschapsarchitect en student architectuur aan de AvBA).

and transcontinental network of educational transformation is beginning to take shape.[8]

However, many of the initiatives and projects face barriers. For many institutions, forging transdisciplinary collaborations remains a challenge in the face of disciplinary silos, budgetary and curricular constraints, and limited capacity for bridge-building. Many initiatives are founded and carried by motivated individuals or groups, and thus risk collapse when staff move on or burn out. Moreover, the 'soft' skills of relational thinking for now hold relatively little space in an often hierarchical and high-pressure building markets that predominantly value technological innovation, volume, efficiency, and scalability. This challenge resonates in education itself; it requires tenacity, agility, entrepreneurism and an ability to forge robust alliances across differences.

It is often in the spaces where diverse practices and approaches meet that dialogue, productive friction and the forging of new relations and possibilities can emerge and be sustained. We need more such spaces – whether in print or in person, in academies or outside them, embedded in core curricula or offered as electives, and through educational exchanges among students, staff, practice and knowledge – in order to find and support one another. Through a continued and sustained commitment to respecting and supporting diverse and inclusive educational practices, while keeping open spaces for conversation, collaboration and alliance-building across difference, can we truly hope to equip the emerging generations of architects with the tools needed to shape the relations that will in turn shape our shared futures.

8
This culminated in an announcement of commitment to a climate curriculum (in April 2024), and a day-long public symposium at the Nieuwe Instituut in Rotterdam in September 2024, in the context of the 11th edition of the International Architecture Biennale Rotterdam 'Nature of Hope'. Speakers included Daniel Barber (Chair of Architecture History and Theory at TU Eindhoven), Katja Schechtner (Urban Scientist at OECD and MIT), Phoebe Lickwar, (Associate Professor at the University of Texas at Austin), Lara Schrijver (Professor in Architecture Theory at the University of Antwerp), Sofie Pelsmakers (Professor of Architecture at Tampere University and Founder Arch-4Change), Kasia Nawratek (Senior Lecturer at Manchester School of Architecture), Tatjana Schneider (Head of the Institute for History and Theory of Architecture and the City at the Technical University Braunschweig), Sascha Glasl (co-founder Space&Matter) and Emma Diehl (landscape architect and student of architecture at the AvBA).

het relationele denken voorlopig weinig ruimte in de vaak hiërarchische en veeleisende bouwsector die vooral waardering kan opbrengen voor technologische innovatie, volume, efficiëntie en schaalbaarheid. Deze uitdagingen, die ook in het onderwijs resoneren, vragen om vasthoudendheid, wendbaarheid, ondernemerschap en het vermogen om – in een wereld van verschillen – sterke allianties te smeden.

Juist op de plekken waar uiteenlopende praktijken en benaderingen elkaar ontmoeten, kunnen dialoog, productieve wrijving en het ontstaan van nieuwe relaties en mogelijkheden plaatsvinden en worden bestendigd. We hebben meer van zulke plekken nodig – op schrift of in persoon, binnen academies of daarbuiten, verankerd in basisonderricht of aangeboden als keuzeonderwijs, en via educatieve uitwisseling tussen studenten, staf, praktijk en kennis – om elkaar te kunnen vinden en ondersteunen. Als we bereid zijn diverse en inclusieve onderwijsmethoden continu te respecteren, te ondersteunen en ruimte te maken voor discussie, samenwerking en allianties in een context van verschil, dan kunnen we nieuwe generaties architecten uitrusten met de handvaten die zij nodig hebben. Dan kunnen zij de relaties gaan vormgeven, die op hun beurt onze gedeelde toekomst zullen bepalen.

Vertaling: InOtherWords, Maria van Tol